Ч. 105. Четвер 25 (12) мая 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Архієрейске посланіє до Духовеньства

з нагоди виборів.

Зближають ся вибори до парляменту. Як перед чотирма лїтами так і тепер сповняємо Наш душпастирский обовязок, пригадуємо Вам, Веч. Отцї і братя в Христї, Ваші обовязки горожан, сьвящеників і душпастирів. Так як у всїх справах людского житя, так і в сповненю того горожаньского обовязку будьте примір стаду: „образъ вѣрнымъ словомъ, житіемъ, любовію, духомъ“ I. Тім. IV. 12, будьте для народа провідниками і дорадниками, але і приміром християньского поступованя. Не забувайте, що роздори, суперечки поміж сьвящениками, взаїмне поборюванє друг друга, понижуванє собрата в очах народа, підкопують повагу Церкви і сьвященьства більше чим і найзавзятїйший напад ворогів. Єсли вже наше положенє є таким, що руске духовеньство не може в політицї бути одним солїдарним тїлом, то в акциї передвиборчій і в самих виборах не забуваймо на сьвященичий стан, на достоїньство і обовязки сего стану. Не даваймо народови згіршеня, не учім єго легковажити повагу сьвященика, лишім ворогам їх роботу підкопуваня віри і релїгії.

Сьвято, по Божому і по християньски виконуймо горожаньскі права, які нам дає конституция і учім того людий, котрих спасенє повірив нам Бог.

Учім вірних поступати совістно після власного пересьвідченя, не давати ся перекупити, віддати свій голос на тих кандидатів, котрі зможуть бути представителями християньского католицкого нашого народа. Сьміло і солїдарно виступайте в обороні католицкої Церкви, епископів і сьвящеників, де лиш того зайде потреба, супроти ворожих нападів.

Не забувайте Всечесні Отцї, що віддаючи голос, а тим більше попираючи якогось кандидата, принимає виборець відвічальність за єго поступованє, стає ся співвинним, наколи посол дїлає на шкоду Церкви або народа. Єсть без сумнїву тяжким гріхом віддати голос на чоловіка, о котрім можна мати підставу думати, що яко посол буде дїлати на шкоду католицкої Церкви і народа. Сьвященик допускаючи ся такого гріха, давав би тяжке згіршенє і заслугував би на тяжкі канонїчні кари.

Пригадуючи Всечесному Духовеньству Наші спільні посланія з лїт 1905 і 1906, 1907 і 1910, взиваємо Вас, Всечесні Отцї, до солїдарного бороненя сьвятої справи. Заховуйте повагу сьвященичого стану, не беріть на себе ролї звичайних аґітаторів. Уникайте пристрасти і всего, що могло би кидати тїнь на сьвятість нашого стану; уважайте однак удїл ваш і ваших вірних в виборах за горожаньский обовязок, котрого не годить ся сьвященикови залишати, бо в рівній мірі обовязують нас в тій справі любов до св. нашої католицкої Церкви і любов до вітчини, до нашого народа, котрого прав маємо всюда і все боронити. В молитвах своїх не залишайте Веч. Отцї поручати справу виборів Всевишньому і просити о благодать з неба, потрібну християнам до сповненя того так важного обовязку.

Всевишний Боже! дай нашому народови вибрати собі заступників, котрі би мудро і по християньски свої обовязки послів сповняли і заступали всї народні потреби, а в данім случаю зуміли сьвятої християньско-католицкої віри боронити і стеречи справ сьвятої нашої Церкви, а сьвященьству дай сьвітло і поміч свою до сповненя душпастирского обовязку взглядом народа в нинїшних тяжких обставинах.

Благодать Бога Нашого Ісуса Христа буди зо всїми Вами.

---

28)

ПРИГОДИ БРИҐАДИЄРА ЖЕРАРДА.

З анґлїйского — Конана Дойлє.

(Дальше).

— Я уходжу за найлїпшого грача в клюбі — відповів. — Коли виграєте, заслужите на се, щоби ви були вільні.

Ми привязали конї і сїли при великім відломі скали напроти себе. Барт витягнув талїю карт, а коли їх тасував, я зміркував зараз, що не маю дїла з новиком.

До сто громів! Ставка була висока. Мій партнер хотїв ще на кожду партию поставити сто дукатів, але що за ролю відгравали гроші, коли доля полковника Стефана Жерарда залежала від карт?

Здавало ся менї, немов всї ті, котрим житє моє було дороге — моя сердешна мати, мої гузари, шестий корпус армії, Ней, Масена, ба, навіть цїсар — окружили нас в тій пустої колесом. Боже! Щож то був би за удар для кождого з них, якби мене щастє покинуло!

Однак не можна було того припускати, бо окрім старого Бувета, котрий із 150 гор виграв від мене 76, ще мене доси нїхто не поконав.

І справдї першу гру я виграв сьвітло, хотяй не можу перечити тому, що карти мої були знамениті, так, що мій противник не мав нїяких шанс.

Але й друга гра заповідала ся для мене сьвітло, а я грав чудово. Однак і Барт держав ся сьвітло і мушу признати, що в дальшім ходї гри шанси стояли для мене не конче добре, бо прибив мене атутом і був на руцї.

До сто громів! Нам обом зачало бути горячо: положив коло себе шолом, я мав гузарске чако.

— Мого каштана проти вашого карого! — кликнув.

— Згода!

— Шаблю за шаблю!

— Згода!

— Сїдло, поводи і стремена!

— Згода!

Се горячка заразила мене так дуже, що я був би поставив моїх гузарів проти драґонів, якби то взагалї дало ся зробити.

Тепер гра розпочала ся на добре.

Якже знаменито той Анґлїєць держав ся! Так, гра єго була варта ставки! Але я, панове!

В млї ока з пятьох лев я вяв три. Мій противник пригризав губи і бубнив пальцями, між тим коли я в дусї бачив себе вже на передї своїх зухів.

Я зняв що правда короля, але стратив за те дві леви, так що стояли майже на рівнї. Коли я заглянув до найблизших моїх карт, видав легкий оклик радости.

Позвольте, панове, щоби я розложив перед вами мої карти. Дивіть, що я мав; ас трефовий і валет трефовий, дама карова і валет каровий. Трефи були атутом, розумієте тепер?

Тепер вже більше менї не було треба, я мав свободу запевнену. Він зміркував небезпечність і скинув із себе мундур, я скинув дольман.

Виграв пікову десятку — я забрав єї атутовим асом. Я зискав леву. Тепер ходило о вигранє атутів і я положив валета. Він дав даму і наші шанси були рівні. Виграв пікового аса, я міг відкинути лише карову даму.

Прийшла потім єго пікова сімка. Волосє стануло менї дубом на голові. Вкінци кождий з нас кинув короля — я пропав. Що менї помогла моя добра рука?

Поконав мене. Зі скажености я був би качав ся по земли! Я, бриґадиєр Жерар, запевнюю вас, що в роцї десятім нераз грало ся порядно в полку!

Послїдна партия! Она мусїла рішити про все.

Він холоднокровно розпняв ленту, я відкинув пояс і старав ся так само бути спокійним, як він, але піт сплывав менї з чола струями.

Я мав роздавати карти, а признаю ся вам, панове, що мої руки тремтїли так, що я ледво міг позбирати карти з заімпровізованого стола. Коли вкінци се менї удало ся і я почав їм пильно приглядатись, тодї — що за радість! — мої очи упали на атутового короля, величавого атутового короля!

Я отворив саме рот, щоби єго заповісти, коли слова завмерли менї на устах: мій товариш держав карти в руках, але долїшна щока

Писано у Львові на спільній нараді Галицкого Епископату, дня 10. мая 1911.

† Андрей Шептицкий, Митрополит. *† Константин Чехович,* Епископ.

† Григорий Хомишин, Епископ.

Вісти політичні.

З угорского сойму. — Французи вже в Фезї.

В угорскім соймі на початку вчерашного засїданя президент палати Берзевічи присьвятив спомин жертвам катастрофи в Іссі ле Муліно. Палата поручила єму переслати телєґрафічно кондоленцию на руки президента француской палати послів.

Відтак міністер гонведів Газай предложив войсковий закон і карну процедуру войскову.

В тій хвили кинено з ґалєриї картки з написом, жадаючим насамперед загального голосованя. Трех людий виведено з ґалєриї.

Посли Батияні і Льоваші вносили рівнож оклики, жадаючи загального голосованя.

Президент прикликав їх до порядку, по чім міністер Газай заявив, що войскові закони рівнозвучні з законами австрийскими, лише процедура карна ріжнить ся що до язикових приписів. Міністер мотивував відтак закони. Що до гонведів, важна є постанова, що на будуче народним учителям і кандидатам на учителів признає ся право однорічної служби на кошт держави, між тим як доси служили они в доповняючій резерві. Аби однако не відривати учителів від званя, предвиджує закон в перших 7 лїтах перехідний час, в котрім учителї на власне жаданє будуть могли служити в доповняючій резерві, коли їх школи положені в околицях, де є недостача учителїв.

Палата перейшла відтак до дальшої буджетової дискусиї.

Вже нинї буде вибрана войскова комісия в палатї послів, котра займе ся зараз войсковими предложеннями. Референт буде також нинї вибраний.

Вчера вечером розійшла ся в Парижи вість, що французкі войска дійшли вже до столиці Марокка. Начальну команду обняв лично ґенерал Моаніє. Так само і відділ Бурлярда стоїть вже о кілька годин дороги від Фезу.

Французи дійшли до Фезу дня 21. мая вечером і зараз вступили до міста. Европейців застали в добрім положеню. Вість ту в Парижи оповіщено нинї урядово.

Новинки.

Львів, 24 мая 1911.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало асистентами почтовими підофіцирів: Василя Тофана, Файвля Шлятінера і Вол. Йос. Салабана а президент галицк. дирекциї почт і телєґрафів призначив Тофана до Бродів, Шлятінера до Сокаля, а Салабана до Львова.

— **Лїцитация.** Дня 30 мая 1911 о годинї 9 відбуде ся в магазинах товарових стациї Перемишль публична лїцитация невідобраних товарів як спіритус, горівки, мило, скло, полотна, сукнї, товари модні, знаряди і машини рільничі, товари зелїзні, фортепян, порожні бочки і прч.

— **Шевченкове сьвято в Рогатинї.** Завтра в четвер дня 25 мая відбуде ся в Рогатинї повітове ювілейне сьвято в память 50-их роковин смерти Тараса Шевченка. Порядок сьвята: О год. 6 рано перейдуть улицями міста орхестри тов-а „Сокіл" в Рогатинї і тов-а „Січ" в Пукові. О год 9 перед пол. збірки участників, делєґатів і товариств з прапорами коло кладовища парохіяльної церкви. Зі збірної точки піде похід улицями міста на ґімназияльну площу, де відбуде ся о год. 10 перед пол. народна академія. В разї непогоди відбуде ся сьвято з тою самою програмою в понедїлок 5 червня с. р.

— **На дохід „Рідної Школи"** устроюють дня 28 с. м. украïньско-рускі тов. в Теребовли сьвяточний обхід з 50 лїтних роковин смерти Ґенія України-Руси Тараса Шевченка з отсим порядком: 1) О 9 годинї рано — похід „Соколів", „Січий" і народа до церкви, 2) о 10 год. Служба Божа, 3) о 12 годинї похід з церкви на Покрівку, де сьвяточний привіт виголосить Вп. п. др. О. Колесса. — Вечером о годинї 8 відбуде ся — великий концерт — з богатою програмою. — Комітет.

— **Дрібні вісти.** З днем 22 с. м. отворено стацию телєґрафічну при урядї почтовім в Лавочнім. — Наук. Тов. ім. Шевченка старає ся о дозвіл на випозичальню книжок і нот у Львові. Справа ся має рішити ся нинї на засїданю львівскої палати торговельної і промислової. — В Чернівцях закінчила ся оногди розправа против Якова Борковского, секретаря краєвої ради культури, обжалованого о спроневірене 137.562 К. Борковского засуджено на 18 місяців вязниці. — Лейзор Вехар, маґазин модних товарів і Алте Мільбавм recte Хаім Овадіє в Косові збанкротували. — До львівскої полїциї наспів висланий з Відня стежний лист висланий за походячим з Галичини Юдою Лейбою Шпальтером, котрий на шкоду віденьского ювілєра Лапаювкера спроневірив много дорогоцїнностий, вартости кількасот корон і втік з ними мабуть до Галичини. — Згубили: П. В. Падалевска золоту брошку з шафіром і брилянтами, а п. Погаска золотий дам. годинник з золотим ланцушком. — На ул Скарбківскій знайдено оногди бочку меду і зложено на полїцию.

— **В Черніцях** основує ся краєва спілка для збуту худоби і небавком увійде в житє. Дня 15 с. м. відбула ся в льокали краєв. Ради культури нарада в сїй справі. З Русинів взяли участь віцемаршалок др. Стефан Смаль-Стоцкий і директор др. Лев Когут. Принято виготовлений в головних точках статут спілки і ви-

---

єму опала і єго очи глядїли остовпілі почерез моє рамя. Я відвернув ся скоро, як блискавиця, а моїм очам представив ся дуже дивний вид.

Зовсім близько нас — може у віддали 30 кроків — стояло трех людий. Середущий з них був високий, але не дуже, я сказав би, що мого росту. Мав на собі темний уніформ і якийсь капелюх з білим пером.

Але то лице! На вид сухих щок, яструбиного носа, пронизливих синїх очий і сильно затиснених губ мусів кождий сказати собі, що мав перед собою незвичайного чоловіка, яких один буває на мілїон.

Брови мав сильно зморщені, а мого бідного Барта прошивав такий страшний погляд, що карти випадали єму з рук одна по другій.

Лице одного з двох останних мужчин було сильно опалене і виказувало так острі черти, якби були витяті зі старого дуба. Мав на собі яркий червоний фрак, між тим, коли другий, гарний, огрядний чоловік з повними заличками, одїтий був в синїй уніформ з золотою вишивкою. Трохи дальше стояло трех ординансів з тількож кінними а дальше ще сильна ескорта драґонів.

— Ех, Кранфорд — спитав худий — що тут до чорта діє ся?

— Чи ви чули сір — відозвав ся достойник в червонім фраку — льорд Велінґтон хоче дізнати ся, що се має значити!

Тепер Барт вистрілив з рапортом про попередні події, але ті зелїзні черти не втратили нїчого зі своєї строгости, коли Велінґтон вкінци відозвав ся:

— Алеж се гарні історії, ґенерале Кранфорд! — а звертаючись до мого товариша, говорив дальше: — Дисципліна у войску мусить бути удержана, сір, маєте замельдувати ся в головній кватирі яко арештований.

Серце мене заболїло, коли я побачив Барта, як всїдав на коня і відїздив з похиленою головою: так, сей вид переходив мої сили. Отже я кинув ся на колїна перед анґлїйским ґенералом і почав благати за моїм приятелем та представляти всї єго прикмети у відповіднім сьвітлї.

Моя вимова повинна була змякшити навіть найтвердше серце, менї самому станули сльози в очах — але він показав ся непохитним. Голос менї зломив ся і я замовк.

Місто відповісти щось на мої горячі просьби, спитав мене несподївано:

— Як тяжко обладовуєте ваші мули при армії?

Так, то була цїла відповідь, яку мав той флєґматичний Анґлїєць на мої горячі просьби, то була єго відповідь при нагоді, коли Француз був би менї кинув ся з плачом на шию.

— Який тягар на одного мула? — повторив чоловік в червонім фраку.

— Двіста десять фунтів — відповів я.

— В такім разї розумієте ся дуже зле на річи — сказав льорд Велінґтон. — Відвести бранця до задних сторожий!

Драґони окружили мене, а я сходив майже з розуму на думку, що мав щасте в руках і міг тепер властиво вже бути вільним. Тому я подав ґенералови карти і сказав:

— Видите, пане ґенерале, я грав о мою свободу і виграв, бо, як видите, мав короля.

— Противно — відповів — то я виграв, бо, як видите, мій король має вас!

VII.

Не хочу зовсїм перечити, що Міра був знаменитим офіцирох кавалєриї, але занадто мав велику гадку про себе а то зіпсуло вже неодного доброго вояка.

І Лясаль був знаменитим командантом, але знищив ся сам винами та иншими дурницями.

За те я, Стефан Жерар, не хвалив ся нїколи моїми прикметами і все був дуже повздержний — з виїмком хиба під конець якоїсь виправи або коли я стрінув ся з яким старим товаришем оружия.

І тому міг би хиба собі приписати ту заслугу, що був найхоробрійшим зі всїх гузарских офіцирів, якби не здержувало мене від того почутє делїкатности.

Я не довів що правда висше, як до команданта бриґади, але відома загально річ, що щасте мали лише ті люди, доходячи до найвисших почестий, котрі товаришили цїсареви в перших єго виправах.

Не знаю справдї крім Лясаля, Ляґо і Друєта анї одного ґенерала, котрий не був би славним вже перед виправою до Єгипту. З того виходить, що навіть я, мимо великих прикмет, міг авансувати лише на команданта бриґади та одержав велику почесну медаль — і то від самого цїсаря — котрий переховую у себе дома в шкіряній коробцї.

Всеж таки моє імя звістне було добре і то не лише у всїх тих, котрі служили зі мною, але також у Анґлїйців.

Коли ті послїдні зробили з мене в згаданий спосіб бранця, пильнували мене сильно та уважали щоби ім не вимкнув ся такий небезпечний противник.

Вже дня 10 серпня віддано мене на корабель, щоби вислати до Анґлїї а заки скінчив ся місяць, я знайшов ся у великій вязниці, яку для нас побудовано в Дортмурі. У Французів називає ся оно „француским готелем і пенсионатом", бо всі з нас були хоробрими мужами, котрі не звісили голови длятого лише, що хвилево стріло їх якесь нещастє.

(Дальше буде).

брано з поміж основателів екзекутивний комітет, який має приготовити все, що потрібне, аби ввести цілу орґанізацію в житє. Комітет той складає ся з трох людий: радник домен Баєр, дідич рицар де Стирча і директор др. Л. Когут. До спілки вплачують руский, волоский і німецкий Союз по 5000 К, волоскі, вірмено-польскі і инші дідичі та посесори по 5000 К, край 10.000 корон, разом 45.000 корон, а банк, який мав би фінансувати ціле підприємство, других 45.000 К так, що висота вплачених паїв виносила би суму 90.000 К.

— Морози і повені. При кінци мая морози то майже нечувана річ. У Львові було нині о 4 год. рано ще 3 степені тепла, але в сусідних селах, як нам доносять, був приморозок і зварив огірки і фасолю в городах. Ще гірше було в лиманівскім повіті, де упав сніг і було 6 степенів морозу. Шкода в цілім повіті величезна, бо вимерзла вся огородовина, а з дерев в садах пообпадали завязки овочеві.

Про велику катастрофу в наслідок повени доносять до „Sł. pol.“ з Гусятинщини: Дня 19 с. м. межи 1 а 3 год. по полудни лютила ся в тутешнім повіті страшна туча з градом і хмароломом. Засіви по части знищені. Кукурудза, фасоля, бураки майже зовсім вимулені. Збруч і всі потоки так прибули, що позаливали села, затопили богато домашних звірят і богато людского добра поплило з водою. Найстрашнійша катастрофа стала ся однак на фільварку в Керничках, палежачім до маєтностий ґр. Голуховского.

Серед того фільварку знаходить ся малий ставок, котрий в наслідок хмаролому так нагло прибув, що хоч заставку й піднесено, то все-таки не помогло то нічого і вода розірвала греблю та залила низше положені доми. Настав переполох, зробились крики, загрожені водою зачали взивати на поміч, бо о втечи годі було й подумати. Вода крізь двері і вікна зачала напливати до хат і заливала все майже до висоти трех метрів.

Люди, що працювали в горішній части фільварку збігли ся зараз на поміч, але не могли нічого вдіяти. Жінки і діти, котрі несла вода, виловлювано линвами і жердками, а були й такі, що кидались у воду і ратували, кого могли. Найбільше при ратованю відзначив ся двірский слуга Михайло Бурачок, котрий з нараженєм власного житя ратував нещасливих. Довідавши ся, що в одній хаті знаходить ся 70-літна старуха, котра ратуючись від утопленя, вилізла на піч і так дожидає неминучої смерти, виважив кусень стіни і виратував нещасливу. В иншім місци вода несла перину, а на ній лежав пятилітний хлопчина. Другого кінця перини держала ся матір дитини, котра тягнула за собою 10-літну донечку. Розпочала ся страшна борба з розбурханими филями. Бурачок побачивши то, скочив до води і по великих трудах виратував матір і доньку; хлопчина злетів з перини, заким ще Бурачок доплив до неї і утопив ся.

— На надзвичайних загальних зборах Читальні „Просьвіти“ в Жабю під Крутою дня 10 падолиста 1910 розвязано товариство а майно его перенесено на читальню „Просьвіти“ в Жабю за Маґора. — За Виділ: Андр. Филипчук, голова; Олекса Сливчук, писар.

Телеґрами.

Будапешт 24 мая. Бувший президент міністрів Банффі помер нині о пів до 3-ої год. рано.

Будапешт 24 мая. На нинішнім засіданю сойму президенті проводирі партий присьвятили згадку бар. Банффі-ому а відтак на знак жалоби закрито засідане; слідуюче в пятницю. — На початку засіданя кинув хтось з ґалєриї картку з написию: „Панове посли! Жию в найбільшій нужді. Ви моя одинока надія“. Стверджено, що есть то якийсь робітник без роботи.

Відень 24 мая. Сербский король переїхав нині рано о 7 год. через Відень вертаючи з Базилеї до Білграду.

Прага 24 мая. Бувший посол і член палати панів др. Кароль Маттуш помер.

Льондон 24 мая. Премієр Канади Льоріє (Laurier) виголосив на пирі бесіду, в котрій заявив, що гадка о анексиї Канади Сполученими Державами варта сьміху. Канада почуває ся близшою до Анґлії як до Сполучених Держав.

Меліля 24 мая. Маври заатакували іспаньску канонірку коло Бетоя. Канонірка почала стріляти. Богато атакуючих погибло або було ранених.

Париж 24 мая. Аґенция Гаваса доносить з Танджера: Моніє вступив до Фезу без опору.

Господарство, промисл і торговля

Ціна збіжа У Львові.

дня 23-го мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 90	до	12·10
Жито	7·60	„	7·80
Овес	8·70	„	8·90
Ячмінь пашний	8 30	„	8 60
Ячмінь броварний	8 30	„	9 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9 —	„	13 —
Вика	10 —	„	10 50
Бобик	8·—	„	8 30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70 —	„	85 —
Конюшина біла	80 —	„	95·—
Конюшина шведска	65·—	„	75 —
Тимотка	50 —	„	65·—

Надіслане.

— Подорож довкола землі, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

— Рускі диктати до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил владив і методичними вказівками доповнив **Йосиф Танчаковский**, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —

Оповіщене.

Подаю сим до відомости всім інтересованим, що від пять (5) літ занимаюсь копанєм керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цілковитого вдоволеня властителя керниці. Піднимаюсь виконати і вставити рури до керниці до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керниці иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жадане подаю устно і письменно.

Іван Лесюк

господар в Ковалівці, п. п. Яблонів коло Коломиї.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9,** 10^{15}, **1**^{30}, **2** §) 5·48, 7^{15}†) **8**·25, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12**^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52 **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділі і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Виииик. §) З Виник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·**35, 3·40, **8·**22, 8·45, **2·**30§), **2·**45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·**18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділі і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділі).
До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Виииик. §) До Виник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Виииик. §), До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).